

Styrkeprøven på Karmels bjerg

1. Kongebog kapitel 18

Minna Madsen og Diana Kokkenborg Børnene startede med at synge. Herefter fortalte Ruben Axell børnene beretningen om Elias og styrkeprøven på Karmels bjerg. Han illustrerede den flot med hjælp af bl.a. legetøjsfigurer og et lille bål.

1. Kongebog kapitel 18:

Lang tid efter, i det tredje år, kom Herrens ord til Elias: »Gå hen og træd frem for Akab, for nu vil jeg lade det regne på jorden.« Så gik Elias hen for at træde frem for Akab.

Men hungersnøden var hård i Samaria, og Akab tilkaldte hofchefen Obadja. Obadja nærrede stor frygt for Herren. Dengang Jezabel udryddede Herrens profeter, havde Obadja taget hundrede profeter og gemt dem i to huler, halvtreds i hver, og han havde sørget for dem med mad og drikke. Akab sagde nu til Obadja: »Drag rundt i landet til alle kilder og bække, måske kan vi finde græs nok til at holde liv i heste og muldyr, så vi ikke behøver at slå noget af kvæget ned.« Så fordelte de landet, de skulle gennemsøge, imellem sig; Akab gik den ene vej og Obadja den anden.

Mens Obadja var undervejs, stod Elias pludselig foran ham. Obadja genkendte ham, kastede sig ned og sagde: »Er det virkelig dig, min herre Elias?« »Ja, det er mig,« svarede han, »gå hen og sig til din herre, at Elias er her.« Men Obadja sagde: »Hvordan har jeg forsyndet mig, siden du giver din tjener i Akabs hånd, så jeg bliver slået ihjel. Så sandt Herren din Gud lever: Der findes ikke det folk eller kongerige, min herre ikke har sendt bud til for at lede efter dig. Og når de sagde: Han er her ikke, tog han folk og rige i ed på, at de ikke havde fundet dig. Og nu siger du: Gå hen og sig til din herre, at Elias er her! Når jeg går fra dig, og Herrens ånd så tager dig bort til et sted, jeg ikke kender, og jeg kommer og fortæller det til Akab, og han ikke kan finde dig, så slår han mig ihjel. Men din tjener har frygtet Herren lige fra ungdommen af. Er der ingen, der har fortalt dig, herre, hvad jeg gjorde, dengang Jezabel slog Herrens profeter ihjel? Hvordan jeg skjulte hundrede af Herrens profeter i to huler, halvtreds i hver, og sørgede for dem med mad og drikke? Og nu siger du: Gå hen og sig til din herre: Elias er her! Han slår mig ihjel!« Elias svarede: »Så sandt Hærskarers Herre lever, som jeg står i tjeneste hos: Jeg vil træde frem for ham i dag.«

Obadja gik så til Akab og fortalte ham det, og Akab gik Elias i møde. Så snart Akab fik øje på Elias, sagde han til ham: »Nå, dér er du, som styrter Israel i ulykke!« Han svarede: »Det er ikke mig, der styrter Israel i ulykke, men dig og din fars hus, fordi I har svigtet Herrens befalinger, og fordi du følger Ba'alerne. Send nu bud og kald hele Israel sammen hos mig på Karmels bjerg, tillige med de fire hundrede og halvtreds Ba'al-profeter og fire hundrede Ashera-profeter, der har deres plads ved Jezabels bord.«

Akab sendte bud rundt til alle israelitterne, og han kaldte profeterne sammen på Karmels bjerg. Da trådte Elias frem for hele folket og sagde: »Hvor længe vil I halte til begge sider? Hvis det er Herren, der er Gud, så følg ham; hvis det er Ba'al, så følg ham!« Men folket svarede ham ikke et ord. Så sagde Elias til folket: »Jeg er den eneste af Herrens profeter, der er tilbage, mens der er fire hundrede og halvtreds Ba'al-profeter. Lad os nu få to tyre. Så kan de vælge den ene tyr, skære den ud og lægge den på brændet, men uden at sætte ild til. Jeg vil så gøre den anden tyr i stand og lægge den på brændet uden at sætte ild til. I skal påkalde jeres guds navn, og jeg vil påkalde Herrens navn; den gud, som svarer med ild, han er Gud.« Og hele folket gav deres bifald til kende.

Så sagde Elias til Ba'al-profeterne: »Vælg I først jeres tyr, og bring den som offer, for I er jo de mange, og påkald jeres guds navn; men I må ikke sætte ild til.« De tog så den tyr, som han havde givet dem, ofrede den og påkaldte Ba'als navn fra morgen til middag med ordene: »Ba'al, svar os!« Men der lød ingen stemme, intet svar, og de dansede haltende foran det alter, de havde bygget. Ved middagstid gav Elias sig til at håne dem og sagde: »Råb dog højere, han er jo en gud! Han har vel et ærinde at forrette og er nok gået afsides! Eller måske sover han og skal først vågne!« De råbte højere og snittede sig med sværd og lanser, som de havde for skik, så blodet flød ned ad dem. Over middag kom de i profetisk henrykkelse lige til aftenofferets tid, men der lød ingen stemme, intet svar, ikke en lyd.

Da sagde Elias til hele folket: »Kom hen til mig!« og hele folket kom hen til ham. Han gav sig til at genopbygge Herrens alter, der var blevet revet ned. Elias tog tolv sten, svarende til tallet på Jakobs sønners stammer. – Det var til ham, Herrens ord havde lydt: Du skal hedde Israel. – Af stenene byggede han et alter i Herrens navn, og rundt om alteret lavede han en rende, stor nok til at rumme to sea sædekorn. Han lagde brændet til rette, skar tyren ud og lagde den på brændet! Så sagde han: »Fyld fire krukker med vand, og hæld det ud over brændofferet og brændet!« Så sagde han: »Gør det igen!« og de gjorde det igen. »Tredje gang!« sagde han, og de gjorde det for tredje gang, så vandet flød rundt om alteret; også renden blev fuld af vand. Ved aftenofferets tid trådte profeten Elias frem og sagde: »Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud! Lad det i dag blive kendt, at du er Gud i Israel, og at jeg er din tjener, og at det er på dit ord, jeg har foretaget alt dette. Svar mig, Herre, svar mig, så dette folk kan erfare, at det er dig, Herre, der er Gud, og at du har vendt deres hjerte.« Da faldt Herrens ild ned og fortærede brændofferet og brændet og stenene og jorden, ja, selv vandet i renden slikkede den op.

Da hele folket så det, kastede de sig ned og sagde: »Det er Herren, der er Gud! Det er Herren, der er Gud!« Elias sagde til dem: »Grib Ba'al-profeterne! Ingen må undslippe!« Så greb de dem, og Elias førte dem ned til Kishonbækken og slagtede dem dér. Derpå sagde Elias til Akab: »Drag op, spis og drik, for jeg kan høre den susende lyd af regn,« og Akab gik op for at spise og drikke. Imens var Elias gået op på toppen af Karmel. Dér krummede han sig sammen mod jorden med ansigtet nede mellem knæene og sagde til sin tjener: »Gå op og se ud mod havet!« Han gik op og så ud og sagde: »Der er ikke noget at se.« Syv gange sagde Elias: »Gør det igen!« Syvende gang sagde tjeneren: »Der er en lille sky, så stor som hånden på et menneske, på vej op af havet.« Elias sagde: »Gå så op og sig til Akab, at han skal spænde for og køre ned, for at ikke regnen skal standse ham.« I mellemtiden var himlen blevet sort af skyer, og det blev et vældigt regnvejr. Akab steg til vogns og kørte til Jizre'el. Men Herrens hånd greb Elias, så han bandt kjortlen op om lænderne og løb foran Akab lige til Jizre'el.